

Conjur de lluna

Un relat de: [bloodymaruja](#)

"El primer que feia la Maragda cada dia en arribar a la feina era engegar l'ordinador. Mentre esperava que es carregués el programa anava cap al lavabo per poder passar per davant la porta del Carles Enric Peris, el cap de compres. De seguida, per la llum encesa, sabia si ja havia arribat i estava concentrat a la feina, les ulleres sense muntura que li relliscaven fins a la punta del nas i els cabells bruns una mica massa llargs, amb un ble que gairebé li tapava un ull, com si fos un nen entremaliat. Si la llum estava apagada, no passaven uns minuts fins que el Carles Enric arribava corrent pel passadís, molt atabalat, la corbata a mig nuar i el maletí amb el portàtil a l'espatlla. Quan això succeïa, la Maragda se sentia malament perquè mai no l'havia mirada, només tenia per a ella un sec "bon dia" que precedia a alguna pregunta de caire laboral, com que si ja havia trucat el López de Filferrosa o saber quan acabaria el dossier que havien de presentar l'endemà.

Però com podia esperar que un home com ell, tan guapo, intel·ligent i simpàtic mirés la Maragda, tan petita i tan insignificant?. Quan passejava per l'oficina, el mòbil a l'orella i dedicava un somriure a l'invisible interlocutor, una renglera de perfectes dents blanques il·luminava la sala. Quan s'enutjava, molest per una feina mal feta i havia d'amonestar al culpable, ho feia amb un to de veu acaronador. Llavors, acabava el sermó clavant un copet conciliador a l'esquena del causant de l'estropici i els ulls blaus se li humitejaven una mica, com si demanés perdó per la esbroncada i tornava al seu despatx una mica avergonyit, bellugant el cap amunt i avall.

A la Maragda mai l'havia hagut de recriminar cap error. Tot ho feia bé. De vegades hauria volgut equivocar-se per a sentir aquells ulls clavats en els seus i la posterior explicació de com s'havia d'haver fet aquella feina, els caps a tocar, de manera que pogués percebre la seva olor masculina, tan viril.

No podria oblidar mai la festa de Nadal i la discoteca on van anar després de sopar. Tots havien begut una mica massa i, quan va sonar una bachata, el Carles Enric la va agafar d'una revolada i va ballar una estona amb ella, abraçant-la tan fort que va poder sentir tots els relleus del seu cos i la força de la seva virilitat. De seguida la va deixar amb les cames tremoloses i continuà ballant amb totes i cadascuna de les noies de la seva planta.

L'endemà, la Maragda va anar a uns magatzems a comprovar si el perfum que li havia impregnat tota la brusa era el que ella sospitava i va comprar-ne una ampolla per olorar cada nit. També va visitar el departament de talles grans i s'emprovà un vestit verd que li quedaria molt bé amb les mitges fosques i les botines de taló molt alt. Va afegir a la despesa un pintallavis nou i unes arracades de bijuteria fent joc amb el conjunt.

Va ser després d'anar a treballar uns quants dies maquillada, pentinada i mudada i veure que el Carles Enric seguia sense mirar-la quan va començar a fer les recerques al Google. A les companyes que es feien creus del seu nou aspecte els deia que havia conegut un noi. La veritat era que d'ençà que la Verònica i la Nelly s'havien casat, quan no anava al poble a veure el pare sortia sola cada diumenge a la tarda, a caminar una mica i a mirar aparadors. Al cap d'una estona tornava al piset, es posava el pijama i s'ajeia al sofà amb el portàtil.

Es tractava d'esperar que la lluna plena coincidís amb el seu període i això passaria el mes de febrer. Al descampat on solia aparcar l'utilitari atrotinat que només feia servir per conduir fins al seu poblet hi havia un preciós parterre amb un parell de mates de romaní. La lluna i la màgia farien la resta.

La nit precisa, molt nerviosa, va esperar les dotze amb impaciència, va baixar al descampat i després d'assegurar-se que no passava ningú s'aclofà sobre una mata de romaní i orinà copiosament. Amb un got de paper, agafà una mica de la terra humida, hi afegí una branqueta del romaní i tornà furtivament a casa.

Recollí en el mateix got unes gotes de sang menstrual, allargà la barreja amb aigua, llegí les paraules màgiques i deixà el got al balcó, ara ben il·luminat per la lluna plena.

L'endemà, a l'oficina, portà un cafè de la màquina al Carles Enric, que se l'empassà d'un glop amb un lacònic: – Gràcies, que amable... Demà te'n porto un jo.

Quan van plegar, la lluna, que encara no havia començat a minvar ni una mica i que ja lluïa amb tot la seva esplendor malgrat que només eren les set de la tarda, semblava somriure."

En arribar en aquest punt, la Maria, ben cansada, apagà el portàtil. Havia de pensar com podria continuar la història de manera que no quedés més carrinclona del que ja era. Encara havia de decidir en quin moment podria anar afegint alguna escena eròtica. La idea de transformar la insignificant secretària en una deessa de l'amor que conquerís al perfecte cap li semblava poc o gens original, però una Superwoman de la novel·la rosa o una " Betty la fea" amb un punt de bruixa combinat amb situacions típus Cinquanta Ombres podria ajudar a omplir els més de tres-cents folis que demanava l'editor. També hauria de buscar si a Colòmbia hi havia romaní, o potser afegir algun ritu de santeria una mica més elaborat. A més, havia d'imaginar la invocació més adient per acompanyar el conjur i també introduir els personatges de l'antic nòvio i de les companyes envejoses. I perquè no un pare malalt que reclama la Maragda al poble?

Quan sortí a la terrassa a fumar una cigarreta, la lluna, enorme, brillava sobre la silueta de la Sagrada Família. Potser van ser els dos cafès, els folis amb anotacions estúpides o l'aroma dels testos amb plantes aromàtiques però li van venir unes ganes irresistibles d'orinar.